

## Мом Цукеру и друге песме – Иван Станковић

### АКО МИ СЕ ЈЕДНОМ НЕШТО СТРАШНО ДЕСИ

*(Мом Цукеру, мојој супрузи)*

Ако ми се једном нешто страшно деси...  
театралне речи те чула и пре си  
на папиру мртвом смејала се слову  
ни не назирући у час тај ноћ ову

Ако ми се једном нешто страшно деси...  
стих тај многу песму прошлости ми реси...  
ушанчен у топлом свог живота рову  
ни сâм нисам слутио премрклу ноћ ову

Сад кад ми то нешто дешава се ево  
не изгледа страшно кô док сам га певô  
док корак по корак у сусрет ми стиже  
мир ултимативни осећам све ближе

И ја к њему ступам кораком од туча  
у оку док гасне последња ми луча  
у загрљај руке попут Христа ширим  
да с последњим немиром братски се измирим.



## СВЕ ЧЕШЋЕ МИСЛИМ НА МОГА СТАРОГ

Све чешће мислим на мога старог  
њега већ двадесет година нема  
под земљом спава  
али у мени  
у мени само дрема  
немирно... дух му блуди  
и све се чешће буди  
збори ми, којешта казује  
наводи, хушка, гони  
указује  
понекад прекасно пут ми показује  
свој или мој — нисам начисто  
колико у суштини на исто  
осуђени смо природом својом  
његовом, мојом...  
како разграничити?  
мирно... не паничити...  
на неминовности се ограничити  
да... како старити  
а не остварити  
што записано рођењем беше

све чешће мислим на мога старог  
и питам се: да ли сви греше  
исто...  
да ли смо глава и реп исте змије  
и зашто толико њега  
и у мени се крије.

## ФАЛЕ МИ ПОЉУПЦИ НАШИ

*(Мом Цукеру, мојој супрузи)*

Фале ми, фале пољупци наши,  
без њих се усне кô барут суше,  
срце ми почиње да се плаши,  
тело да мрзне од студи душе.

Фале ми, фале пољупци наши,  
дух који с усне на усну тече,  
када се рука за руку маши,  
топлине које утробу лече.

Фале ми, фале пољупци наши,  
лице са лицем када се споји,  
када нас полен љубави праши,  
секунда свака вечност кад броји.

Фале ми, фале пољупци наши,  
то преплитање бића и твари,  
у загрљају кад ми их даш и  
ни за шта друго свест кад не мари.

## ПЛАШИМ СЕ СМРТИ

Не желим, не желим да умрем,  
још дах овај волим крти,  
ову кап воде на длану.  
Плашим се, плашим се смрти.

Не желим, не желим да умрем,  
још Земља дивно се врти,  
још дан и ноћ су ми драги.  
Плашим се, плашим се смрти.

Не желим не желим да умрем,  
животу још сам на црти;  
још тучем, гребем и гризем.  
Плашим се, плашим се смрти.

Не желим, не желим да умрем,  
још сат сваки грлим шкрти;  
минуте штедљиво трошим.  
Плашим се, плашим се смрти.

Не желим, не желим да умрем,  
а страха јуре ме хрти;  
и сном и јавом ме гоне.  
Плашим се, плашим се смрти.

Не желим, не желим да умрем;  
спаси ме, љубави – врти  
рајски нек стрпе се мало.  
Плашим се, плашим се смрти.

Не желим, не желим да умрем,  
а већ су ми разастрти  
свилени лежај и покров.  
Плашим се, плашим се смрти.

## АМИН

*(Мом Цукеру, мојој супрузи)*

Спавај још мила, нећу те будити  
ни небо само се неће усудити  
анђела фанфаре узалуд слати  
јер зна – ни њима то нећу дати  
док духа твог се шарена свила  
не засити чудесних земаља вила  
па ноћу завесе размакне црне  
и трагом звезда опет се врне

а кад ти капак задрхти очни  
и преко усана дах клизне лаган  
ја амин даћу: сад, дане, почни  
драгу је своју сачекô драган.

## О ПЕСНИКУ



Иван Станковић је рођен 28. јула 1974. године у Београду, где живи са својом породицом – супругом и четворо деце – и ствара. Бави се литеарним и ликовним стваралаштвом. Поезију и прозне радове, као и илустрације, објављује у домаћим недељницима, књижевним часописима и зборницима, а његова бајка Легенда о Ирбарху Змајокрву увршћена је у Антологију савременог стваралаштва за младе у издању института ИНАКУ из Скопља, Република Северна Македонија. Излагао је на више групних и самосталних изложби, у земљи и иностранству.